Ao. 1856. Donderdag

No. 41. 3 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 2 April 1856.

Van wege Zijne Excellentie den Heer Gouverneur dezer Kolonie, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, tengevolge van de daartoe gedane verzoeken, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden, aan de navolgende slaven, als:

1o. Aan het slavenkind *Ugenia*, geboren in 1848, dochter van *Lavinia*, toebehoord hebbende D. A. du Cloux.

2o. Aan den slaaf *Heintje*, geboren in 1831, zoon van *Moffina*, toebehoord hebbende voor den vrijdom aan B. C. van den Ende.

3o. Aan den slaaf *Jemmes*, geboren in 1829, zoon van *Anna*, toebehoord hebbende aan Plantaadje *Hooijland*, divisie *beneden Commewijne*.

4o. Aan de slavin *Willemijntje*, geboren in 1807, waarvan de moeder onbekend is, toebehoord hebbende aan Plantaadje *Lust tot Rust en Einde Rust*, divisie *beneden Cottica*.

5o. Aan de slavin *Carolina*, geboren in 1784, waarvan de moeder onbekend is, toebehoord hebbende aan Joseph Nunes (nu boedel).

En dat gemelde gemanumitteerden voortaan de namen zullen voeren, van:

1o. *Eugenie Nille.*
2o. *Christiaan Heintje Nede.*
3o. *James Pijot.*
4o. *Wilhelmina Lemel.*
en 5o. *Carolina Abigaël Sleb.*

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 2 April 1856.

(4314) Alzoo G. J. A. Bosch Reitz qq., Administrateur van de plantage *Libanon*, gelegen in de divisie *boven Cottica* en *Perica*, zich tot het Gouvernement heeft gewend, met verzoek om de slavenmagt van die plantage van den naam van dat Effect af- op dien van plantage *Houttuin*, gelegen in de divisie *Para*, te doen overschrijven.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten redenen van bezwaar daartegen te hebben, in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie aanteekening ter Gouvernements Secretarie te doen.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 2 April 1856.

Alzoo Asia Welsrijp, zoo voor zich als voor hare kinderen Welkom, James, William en Carolus Welsrijp, van het Gouvernement heeft verzocht om een stuk land, gelegen ten Zuiden van het *Molenpad* en *Wanica straat*, groot *een* bunder in pacht te bekomen.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten daarop eenig eigendom of ander regt te kunnen doen gelden, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, hunne reclames met overlegging van bewijsstukken, ter Gouvernements Secretarie in te dienen, zullende anders over het perceel land door het Gouvernement worden beschikt naar aanleiding der Publicatie van den 13den Julij 1846 (G. B. e. a. No. 8).

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

POST - KANTOOR.

De per den Nederlandschen Schoener *Sirius*, Kapt. VAN DUIJN, naar *Curaçao* te verzenden Brievenpakketten, zullen op aanstaanden *VRIJDAG* den 4n. April, des voormiddags ten 11 ure worden gesloten.

Paramaribo, den 29 Maart 1856.
De Ambtenaar belast met de Posterij,
J. S. BURNE.

Gouvernements - Secretarie.

POST - KANTOOR.

Op aanstaanden ZATURDAG den 5den April, des morgens ten 8 ure, zullen de per den Kolonialen Schoener *Curaçaonaar*, via *Coronie*, *Nickerie* en *Demerarij* te verzenden Mailpakketten worden gesloten.

Paramaribo, den 31 Maart 1856.
De Ambtenaar belast met de Posterij,
J. S. BURNE.

Op *DONDERDAG* den 3n. April zal, door Z. E. den Heer Gouverneur, *geene* **AUDIENTIE** worden verleend.

Paramaribo, den 2 April 1856.
De 2e. Luit. der Schutterij, Adjudant van den Gouverneur,
F. P. KAMERLING.

AANBESTEDING.

De waarnemende Administrateur van Financien zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur dezer Kolonie, aan de minst inschrijvenden aanbesteden: de levering van het, gedurende het *tweede* halfjaar 1856, benoodigd **VERSCH VLEESCH** voor de troepen alhier; als:

P. m. **12,000** pond *RUNDVLEESCH*,
» » **6,000** » *SCHAPEN* of *HERTENVLEESCH* en
» » **6,000** pond *Tam* of *Wild VARKENSVLEESCH*

Amsterdamsch gewigt; ingevolge de voorwaarde welke voor gegadigden ten zijnen burele ter inzage ligt.

Wordende in het bijzonder hierbij bekend gemaakt, dat de aanbesteding zal geschieden voor het geheel van *al* de Vleeschsoorten of in drie percelen daarvan, namelijk

1o. een perceel van Rundvleesch,
2o. » » » Schapen of Hertenvleesch,
3o. » » van *Tam* of *Wild* Varkensvleesch.

Zoomede, dat het te kort van *Schapen* door *Hertenvleesch*, en dat van *Tam*, door *Wild Varkensvleesch*, of omgekeerd, zal kunnen aangevuld worden; terwijl het overigens den aannemer zal vrijstaan om de voor den dag bepaalde verstrekking, door *Rundvleesch* te doen vervangen, doch in dat geval alles *Rundvleesch*, tegen den prijs, van het artikel dat geleverd had moeten worden;

En eindelijk dat de eerste levering van het Vleesch op den 1n. Julij aanstaande zal moeten plaats vinden.

De bus der inschrijvings-biljetten ter Gouvernements Secretarie, zal geligt worden op Donderdag den 8n. Mei e. k., des voormiddags ten 10 ure.

Paramaribo, den 31 Maart 1856.
De waarnemende Administrateur van Financien voornoemd,
A. WILDEBOER.

AANBESTEDING.

De waarnemende Administrateur van Financien zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den heer Gouverneur dezer Kolonie, aan den minst inschrijvende aanbesteden:

De levering van *Versch* **VLEESCH** ten dienste van het Militair Hospitaal, gedurende het *Tweede* Kwartaal dezes jaars, op de voorwaarde welke ten zijnen burele voor gegadigden ter lezing ligt.

De Bus der inschrijvings-billetten ter Gouvernements Secretarie zal geligt worden op Zaturdag den 5n. April e. k., des voormiddags ten 10 ure.

Paramaribo, den 2 April 1856.
De waarnemende Administrateur van Financien,
A. WILDEBOER.

Aanbesteding.

SEQUESTERS

van plantage *Lodewijksburg*, zullen bij inschrijving aan den minst biedende, mits de gevorderde prijs goedgekeurd worde, aanbesteden:

Het *vernieuwen* van het *KETELWERK*

op gemelde plantage, volgens voorwaarde, die ten kantore van den mede Sequester M. WILDEBOER ter visie ligt; alwaar de inschrijvings-biljetten tot Maandag den 7den dezer, zullen worden ingewacht.

(4512) *Paramaribo*, den 2 *April* 1856.

Nieuwstijdingen.

Engeland.

Uit London wordt het volgende gemeld:

„De keizerin der Franschen heeft van den keizer van Oostenrijk de orde van de „Stern Kreuz" ontvangen, vergezeld van een brief van de keizerin-moeder. Deze orde wordt alleen geschonken aan dames, wier afkomst, gedurende eene lange reeks van jaren, zonder vlek of blaam is gebleven; en daar de keizer het voornemen had, om Napoleon III, een overtuigend bewijs van deszelfs hooge onderscheiding en ongeveinsde achting te geven, meende hij zulks niet beter te kunnen doen dan door H. D. gemalin te vereeren, als eene prinses uit onbevlekten, keizerlijken of koninklijken bloede. De *Morning Advertiser*, altijd wantrouwend, heeft aan deze omstandigheid een artikel gewijd, ten titel voerende: „*Het wezenlijke Bondgenootschap* tusschen Frankrijk en Oostenrijk," waarin hij betoogt, dat keizer Napoleon zich reeds aan Oostenrijk heeft aangesloten, hetgeen zoo goed is als aan *Rusland*, en dat het hem de grootst mogelijke moeite zal kosten, om den schijn van bondgenootschap met Engeland, nog langer vol te houden. — Ofschoon de *Morning Advertiser* zegt, dit berigt ontvangen te hebben van eene geheime bron, in wiers nauwkeurigheid het blad groot vertrouwen stelt, zoo toont keizer Napoleon zich — wanneer men de andere Engelsche bladen gelooven mag, — nog steeds *opregt* jegens zijn bondgenoot *Engeland*.

Frankrijk.

Volgens een te Parijs uitgegeven *Annaire Protestant* bestaat het centraal bestuur van de Hervormde kerk, dat te Parijs gevestigd is, uit 15 leden en 1 secretaris, van welke twee dienstdoende predikanten, Coquerel en Juillerat, leden zijn. Het bestuur is verder in handen van 95 kerkeraden, van welke sommige hun bestuur over verschillende gemeenten uitstrekken. Er zijn in het geheel 539 predikanten, onder welke 61 adjunct-predikers en aalmoezeniers. Verder zijn er 837 gemeenten, waaronder 391 hoofd-gemeenten en 446 annexen. Het getal kerkgebouwen, bedraagt 870, waaronder 49 kapellen. De kerk van de Augsburgsche confessie heeft ook te Parijs een algemeen bestuur van 27 leden en 1 secretaris, welke leden meerendeels predikanten en hoogleeraren zijn. Er zijn 41 kerkeraden, 248 predikanten, onder welke 18 hulppredikers; 354 gemeenten, van welke 201 hoofdgemeenten en 153 annexen, 348 kerken, van welke 28 kapellen. Voorts zijn er nog 46 predikanten, 150 gemeenten, behoorende tot de vereeniging der Evangelische kerken, de vrije kerk te Lijon en de Methodistisch-Wesleijaansche kerk, zoodat er te zamen 814 predikanten en 1341 Protestantsche gemeenten in Frankrijk zijn. Van de Doopsgezinde gemeenten ontbreken de opgaven. Wanneer men deze er, bij raming bijvoegt, dan heeft men ruim 900 predikanten en ongeveer 15 0 gemeenten. Het geheele getal Protestanten in Frankrijk bedraagt 2,004,600.

Turkije.

Volgens een brief uit Weenen in de *Post Ampt Gasette* van Frankfort, blijkt het dat de Turksche ministers op den 9n. Februarij aan de gezanten van Frankrijk, Engeland en Oostenrijk een nieuw voorstel hebben gedaan betreffende de verklaring van het 5e. punt, door Turkije. De Porte dringt er niet alleen op aan dat de vestingwerken van Nicolaieff zullen vernietigd worden, en dat de Russen Anapa aan de bergbewoners zullen afstaan, maar tevens, dat zij het geheele grondgebied van Kars zullen ontruimen.

— Eene telegrafische depeche van Berlijn meldt het volgende: Wij vernemen over Weenen dat Omer Pacha eenigen tijd geleden, van de Porte heeft geëischt om te worden aangesteld tot Minister van Oorlog, met de magt van opperbevelhebber van het geheele Turksche leger. De Porte heeft zulks geweigerd, waarop de generaal zijne betrekking heeft nedergelegd, welk ontslag door den sultan is aangenomen geworden.

Vereenigde Staten.

Volgens berigten uit New York van 6 Feb. te Londen op den 18 Feb. ontvangen, was het Amerikaansch Congres eindelijk georganiseerd; de heer Banks was tot speaker verkozen. Op den 4n. te voren legden de leden den eed af en werd den 5n. daarop de Central-Amerika kwestie op nieuw behandeld. Bij die gelegenheid ontkende de heer Foote de aanspraken van Engeland in dat gedeelte van Amerika, en liet hij zich in de volgende heftige uitdrukking uit: „Indien Engeland niet van zijne aanspraken afziet, moet het door kracht van wapenen van daar verdreven worden. Engeland moet weten, dat ons dit punt ernst is. Indien, na zoo veel lankmoedigheid een oorlog tusschen ons mogt uitbarsten, dan zullen wij geregtvaardigd zijn, beide voor God en menschen."

— Op den 19n. Feb. heeft te Zuid Boston een zware brand gewoed. De fabriek van den heer E b r i n g is eene prooi der vlammen geworden. De schade wordt op 20,000 à 30,000 doll. begroot. De fabriek en het daaraan belendend huis waren voor 39,000 doll. geassureerd.

Voorvallen betreffende den Oorlog.

De korrespondent van de *Daily News* te Parijs meldt dat de graaf De Piper, adjudant van den koning van Zweden, onlangs te Saumur was aangekomen, om voor rekening van zijn gouvernement 1000 kavallerie zadels met holsters te bestellen.

— De Zweedsche staatkundige Lallenstaedt zal binnen kort eene brochure in het licht geven, met betrekking tot het onlangs met Engeland en Frankrijk gesloten Verbond. Het schijnt, volgens deze autoriteit, dat de Aland-eilanden, na de vernieling van Bomarsund, aan Zweden waren aangeboden, doch dat dit aanbod werd van de hand gewezen, omdat men oordeelde, dat dezelve niet konden behouden worden, zonder het bezit van Finland. De negotiatiën met Zweden waren reeds in Maart 1855 te Parijs geopend. De koning van Zweden verzocht geldelijken onderstand en eene armee van 100.000 man, welke door 60 000 Zweden zoude ondersteund worden. Indien zij gelukkig genoeg waren Finland te veroveren, dan zou het op nieuw aan Zweden gegeven worden. De geallieerden besloten destijds zich hoofdzakelijk te bepalen tot de operatiën in de Krim, en de negotiatiën met Zweden werden toen niet meer voortgezet, voor den val van Sebastopol. Indien de te Parijs gehouden wordende vredesconferentiën mogten afgebroken, en de vijandelijkheden hervat worden, dan heeft men gegronde redenen te gelooven, dat Zweden uit zijne onzijdigheid zal treden en een werkdadig en eervol deel nemen aan den veldtogt in de Oostzee, tot welk einde het reeds sedert geruimen tijd alle voorbereidselen gemaakt heeft, zoowel met betrekking tot zijne zeemagt, als tot zijne landmagt en artillerie.

— Het *Journal de la Marine* van St Petersburg meldt dat de marineschool van *Nicolaieff* verplaatst zal worden naar *Kronstad*, en dat er bevel was gegeven om den bouw van de *Witias*, een oorlogschip van 130 stukken, te Nicolaieff, te staken. Intusschen wordt dit, volgens een brief van St. Petersburg, dd. 14 Februarij, in de *National Zeitung*, tegengesproken, daar, naar daarin gemeld wordt, op dien dag geene zoodanige bevelen waren uitgevaardigd.

— Brieven uit Genitschi deelen mede dat de fortificatiën, door prins Labanow Rostowsky opgerigt, ter verdediging van die plaatsen en van de brug, die het vasteland met den landtong van Arabat verbindt, zoover gevorderd zijn, dat dezelve in staat zijn elken aanval, die door Engelsche of Fransche oorlogschepen mogt ondernomen worden, met goed gevolg af te weren.

De Diplomatieke Kongressen.

De oorsprong der kongressen dagteekent van den nieuweren tijd. De rij werd geopend door het westfaalsche vredecongres, *dat de grondslagen vaststelde van een nieuw Europeesch openbaar regt*, zoo als de geschiedenis het heeft geboekstaafd. Wil men weten hoe het zoogenaamde *Europesche evenwigt* sedert 1648 werd gewijzigd? Tot de beantwoording dezer vraag zal het voldoende zijn de lijst mede te deelen der voornaamste kongressen sedert gehouden; eene lijst niet minder lang dan die der kerkvergaderingen in de middeleeuwen.

Kongres van Munster en Osnabrugge 1644—1648. Deze steden waren door Frankrijk aangewezen, om er te beraadslagen over de netelige vraagstukken op het gebied van staatkunde en godsdienst, die door den dertigjarigen oorlog waren in het leven geroepen.

Kongres der Pyreneën, 1659. — Het wordt gehouden op het Fazanten-eilanden, in het midden der Bidassoa. Frankrijk is er door kardinaal Mazarin vertegenwoordigd. Na vijf en twintig konferentiën wordt de vrede geteekend, en het huwelijk van Lodewijk XIV met de infante Maria Theresia bepaald.

Kongres van Oliva, 1660. — Alleen punten met betrekking tot noordelijk Europa worden daar behandeld.

Kongres van Breda, 1667. — Het maakt een einde aan den oorlog van de Nederlanden, Frankrijk en Denemarken, tegen Engeland. Het traktaat regelt de belangen der verschillende mogendheden in de West-Indiën. Op dit kongres, aangaande van maritiemen aard, worden de tolregten bij het binnenvaren van den Sond reeds ernstig besproken.

Kongres van Aken, 1668. — Ten gevolge van een oorlog tusschen Frankrijk en Spanje, behoudt Lodewijk XIV Vlaanderen, en geeft hij Franche-Comté terug.

Kongres van Keulen, 1673. — Ontbonden ten gevolge van de hevige uitvallen van den gezant des keizers van Duitschland tegen den gevolmagtigde van den keurvorst van Keulen.

Kongres van Nymegen, 1673. — Het hergeeft aan Europa den vrede, na een oorlog waarin reeds de koalitie-geest begon merkbaar te worden, die later, zoowel in de oorlogen als in de traktaten, zulk een belangrijke rol moest spelen. Frankrijk, Spanje, de Nederlanden, Duitschland, Zweden en Denemarken, nemen deel aan het kongres, dat met het sluiten van den Nijmeegschen vrede in 1678 eindigt.

Kongres van Frankfort, later *Regensburg*, 1681-1682. — De veroveringszucht van Lodewijk XIV geeft aanleiding tot een aanvallend en verdedigend verbond, te 's Gravenhage gesloten tusschen de Nederlanden, verschillende duitsche staten, Zweden en Spanje. Het kongres te Frankfort geopend, afgebroken door toedoen van Frankrijk, wordt overgebragt naar Regensburg, alwaar het een wapenstilstand van twintig jaren ten gevolge heeft, die echter slechts eenige jaren duurt.

Kongres van Rijswijk, 1697. — Geopend door Zweden, dat als bemiddelaar tusschen Frankrijk en de koalitie is opgetreden. Er wordt onderhandeld op de grondslagen der traktaten van Munster en Nijmegen en ten laatste wordt een algemeene vrede geteekend.

Kongres van Utrecht, 1712—1714. — Het maakt een einde aan den spaanschen successie-oorlog en geeft aanleiding tot acht verschillende vredestraktaten, waarbij Frankrijk, Spanje, Engeland, de Nederlanden, Savoye en Portugal betrokken zijn.

Kongres van Baden 1714 en van *Hanover* 1715.— Kongresen van ondergeschikt belang, alwaar de belangen der duitsche staten worden geregeld.

Kongres van Passarowicz, 1718. — Uitsluitend gewijd aan turksche belangen.

Kongres van Kamerijk, 1722. — Door tusschenkomst van Engeland en Frankrijk wordt de vrede de tusschen Spanje en Oostenrijk gesloten.

Kongres van Soissons, 1728. — Diplomatieke kuiperijen.

Kongres van Niemerow, 1737. — Dit heeft betrekking op den oorlog der Turken.

Kongres van Aken, 1848. — Het maakt een einde aan den oostenrijkschen successie oorlog.

Kongres van Hubertsburg, 1762 — 1763, *van Teschen* 1779.— Beiden ontstaan door het antagonisme tusschen Pruissen en Oostenrijk. Zevenjarige oorlog.

Kongres van Parijs, 1732. De onafhankelijkheids oorlog tusschen de Vereenigde Staten van Noord-Amerika en Engeland neemt door tusschenkomst van Frankrijk een einde.

Kongres van Versailles, 1784. — Frankrijk is bemiddelaar tusschen keizer Jozef II en de Nederlanden.

De reeks kongressen die sedert de fransche omwenteling zijn gehouden, begint met dat van *Rastadt*, geopend den 9 December 1797 en dat geen ander resultaat heeft dan den moord van de twee fransche gevolmagtigden op den 28 April 1799. Daarop volgen

Het *Kongres van Amiens*, 1801—1802, ten gevolge waarvan een vredestraktaat tusschen Frankrijk en Engeland wordt geteekend.

Het *kongres van Erfurt*, 1808, of om beter te zeggen, eene vergadering van souvereinen. De keizers Napoleon en Alexander, de koningen van Saksen en Beijeren, Wurtemberg, Jerome, koning van Westfalen, de grootvorst Konstantijn en prins Willem van Pruissen, zijn daar met de gevolmagtigden der andere mogendheden tegenwoordig. Dit kongres heeft geen anderen uitslag dan het sluiten van den vrede tusschen Frankrijk en Oostenrijk; en van overeenkomsten die tusschen de keizers Napoleon en Alexander geheim blijven.

Er blijven nog te vermelden over:

Het *kongres van Chatillon*, in Maart 1814, tijdens den veldtogt in Frankrijk, door de geallieerden gehouden.

Het *kongres van Weenen*, 1814 — 1815. — Een oogenblik afgebroken door Napoleons terugkeer van het eiland Elba, en hervat in 1815 met medewerking van een pruissischen gevolmagtigde. De geallieerde mogendheden herzien daarop nieuw de politieke kaart van Europa.

Het *kongres van Aken*, 1818, waarbij Frankrijk tot het heilig verbond wordt toegelaten.

Het *kongres van Weenen*, 1822, alwaar beslist wordt dat Frankrijk in Spanje zal gaan oorlogen om er de onbeperkte magt van Ferdinand te herstellen.

De sedert 1825 gehouden kongressen hebben een algemeen karakter; in plaats van een einde te maken aan een oorlog, hebben zij ten doel den krijg te voorkomen en zonder bloedvergieten de staatkundige belangen der groote mogendheden te regelen.

De Vrede.

De indruk, dien de blijde tijding dat de vrede mogelijk en waarschijnlijk is, op de openbare meening in Europa heeft gemaakt, is zeer levendig. De toestand van vrede beantwoordt zoo zeer aan aller wenschen, ja aan aller behoeften; dat eene teleurstelling van de deswege opgevatte verwachtingen een algemeene kreet van afkeer en verwensching zou doen opgaan tegen die mogendheid, welker onwil of overdreven eischen een hinderpaal tegen het sluiten van den vrede zouden doen ontstaan. Zoo het blijken mogt, dat Rusland alleen uit listig overleg, maar zonder opregte begeerte om den vrede te teekenen, gehandeld had, wij gelooven dat de verbitterde publieke opinie, welligt, tot dusver onzijdige kabinetten kon medeslepen om gemeene zaak te maken tegen den overstoorder der rust van Europa. Maar ook omgekeerd, zoo Rusland blijk geeft van opregt te handelen, maar in zijne pogingen afstuit op den eigenzin of hoogmoed van een der oorlogvoerende mogendheden, wij gelooven, dat het allerwege een magtigen bondgenoot zou vinden in de openbare meening, wier kracht thans meer dan ooit onwederstaanbaar is en door geene regering straffeloos wordt miskend.

De openbare meening is voor den vrede. Hoezeer niet regtstreeks er in betrokken, lijdt geheel Europa onder den oorlog. De vreesselijke improductive consumtie van allerlei waarden en onschatbare krachten, die de oorlog verslindt, werkt terug op de geheele Europesche maatschappij en veroorzaakt een druk, die allerwege gevoeld wordt. In weerwil van den grooten toevloed van overzeesche edele metalen, verkeerden kort te voren de beide groote krediet-inrigtingen van Engeland en Frankrijk dien ten gevolge in moeijelijke omstandigheden, waaraan zij nog niet ontworsteld zijn. De volstrekte sluiting van de Oost en Zwarte zeeën en van de voorraadschuren, die Europa van graan plegen te voorzien, scheppen eene duurte van dit voedingsmiddel, die noodwendig op alle andere voedingsmiddelen terugwerkt, met dit gevolg, dat ook zij, die vreemd aan den strijd zijn, de heillooze gevolgen daarvan gevoelig ondervinden.

Men wil in onzen tijd geen oorlog uit louter roemzucht of politieke kansrekening. Als het regtmatig doel van den strijd te bereiken is, wil men den vrede, den vrede met zijn werken van blijvende waarde en niet de verspillingen van den oorlog. Zelfs in Frankrijk, waar militaire roem een zoo krachtigen prikkel op het krijgshaftig gemoed uitoefent, schijnt de publieke opinie voor den vrede gestemd, zoodra die op billijke voorwaarden te bedingen is. En de Regering schijnt er mede tot gematigdheid over te hellen.

Zonderling is het, dat de geest juist in Engeland, het vaderland van handel en nijverheid, het afkeerigst van den vrede schijnt gestemd, dat de Engelsche kooplieden en fabrikanten, hoewel als oorlogsbelasting 7 ten honderd hunner inkomsten betalende, met het vooruitzigt om die weldra tot tien per cent te zien stijgen, zoo ijverige voorstanders van het voortzetten van den oorlog zijn. Het is waar, vraagt men naar *het belang*, dat de Westersche mogendheden bij het voeren van den oorlog hebben, dan is zeker dat van Engeland het meest daarbij betrokken. Men heeft er de openbare meening gewiegd met het vooruitzigt van de Russische heerschappij geheel uit Azie te zullen verdrijven, ja zelfs van eene Engelsche heerschappij op een of ander punt van het Turksch gebied te kunnen vestigen. Men wil er voor de groote offers, die gebragt zijn, ook een practisch resultaat. De Engelsche koopmansgeest vraagt: — wat ontvangen wij terug voor de schatten, die uitgegeven zijn, en schijnt niet geheel tevreden met hetgeen thans wordt gezegd. Alleen door eene voortzetting van den oorlog is de verdrijving der Russen uit Azie, uit de gevaarlijke nabuurschap van Perzie te verkrijgen. De hoop op die uitkomst althans was er opgewekt, en die hoop zou worden teleurgesteld, indien op de voorgestelde grondslagen de vrede werd geteekend.

Dit schijnt de geheime reden waarom de Engelsche pers een zoo weinig vredelievenden toon aanslaat en de bedoelingen van Rusland in verdenking tracht te brengen, ja, zelfs met nieuwe eischen, naar aanleiding van het onbepaalde vijfde artikel, optreedt, zoo als het bod van de Alandseilanden te versterken enz. De *Globe*, een orgaan van het Engelsch ministerie, wijst op den *sluwen gang* van de Russische diplomatie bij vroegere gelegenheden, en wekt twijfel op aan de opregtheid van de bedoelingen des vijands; de *Times* dringt aan op het voortzetten van de geduchte wapening; de *Morning Post* komt met nieuwe vorderingen op, — in één woord: het schijnt alsof Ruslands aanneming der voorstellen, voor Engeland eene *teleurstelling* ware!

Doch hoe het zij, voor geheel Europa is het eene blijde mare, die de schoonste verwachtingen doet ontstaan. Voor geheel Europa zou het eene teleurstelling zijn als zij niet werden verwezenlijkt. Het is daarom eene troost dat Engelands stem niet alleen te beslissen heeft, dat het onvermijdelijk zal moeten toegeven aan den wensch zijner bondgenooten; want, hoe groot denkbeeld Engeland van zijne magt hebbe, zonder hulp van anderen kan het den strijd niet voortzetten.

Nog slechts korten tijd heeft de diplomatie ten dienste om den vrede te stichten, voor in elk geval de strijd kan worden hervat. De Hemel geve dat de lente geen ander kanongebulder doe hooren dan om den gesloten vrede te verkondigen en geene andere vuren vertoone dan vreugdevuren over de herstelde vriendschap tusschen de volken.

De vrede zou ook voor Nederland van onberekenbaar nut zijn. Bevrijd van de spanning die hij medebrengt van den vrees die hij opwekt zal het onbezorgd aan de verbetering van zijn eigen toestand kunnen werken, en pogingen tot politieke ontwikkeling en staathuishoudkundige hervorming met gerustheid kunnen ondernemen.

Turkije.

OVERZIGT VAN DEN TOESTAND VAN TURKIJE, VOOR HET UITBREKEN VAN DEN OORLOG.

(Ontleend aan het Werk » DE OORLOG *tusschen Rusland, Turkije en de Westersche mogendheden, in het midden der 19de eeuw.*")

(Vervolg van ons No. 37.)

De opvoeding bij de Turken.

Onder de hervormingen, in den jongsten tijd in Turkije tot stand gebragt, bekleedt het verbeterde stelsel van opvoeding en onderwijs eene eerste plaats. Voor 1847 bestonden er slechts twee scholen, in de eene werden de allereerste beginselen geleerd, de tweede, was onmisbaar voor, wie Ulema wilde worden of een staatsambt bekomen. Later werd het onderwijs in drie klassen verdeeld als volgt:

1o. Elementair onderwijs, bevattende het lezen, schrijven, rekenen en het godsdienstig onderrigt. De ouders zijn verpligt hunne kinderen wanneer zij den ouderdom van zes jaren hebben bereikt, van dit onderwijs, hetwelk kosteloos wordt gegeven, te doen gebruik maken.

2o. Tusschenscholen, waarvan er in 1844 te Konstantinopel zes bestonden. De leerlingen worden daar onderwezen in het Arabisch, in de godsdienstige, Turksche en algemeene

geschiedenis in de aardrijks- en meetkunde. Ook hier is het onderrigt kosteloos.

3o. Eindelijk hoogere collegien van verschillenden aard. Daartoe behooren twee scholen voor jongelingen, die zich voorbereiden tot de vervulling van burgerlijke betrekkingen; het collegie van de Sultane-moeder in 1850 gesticht, voor de hoogere takken van diplomatie en administratie; eene normaal-school; de geneeskundige school van Galata-Serai, door Mahmoud II opgerigt; de keizerlijke militaire school, de keizerlijke artillerie school een marine school, een landbouwkundig en veeartsenij school.

Daarenboven vindt men, in Konstantinopel veertig openbare bibliotheken.

De eigendom bij de Turken.

Even als na schier alle veroveringen der Muzelmannen, werd het overheerde gebied bij de grondvesting van het Turksche rijk in drie deelen gesplitst. Het eerste deel werd toegewezen aan de moskeeën, aan de scholen en gasthuizen; het tweede werd verdeeld tusschen de overwinnaars en de overwonnenen, onder voorwaarde van zekere opbrengsten, het derde deel eindelijk verbleef aan den Sultan, die desniettemin op de beide andere deelen zijn regt behield van souverein en vrijmagtig beschikker.

De *vacoufs*, eigendommen der moskeeën, worden elk beheerd door een opzigter, *mutevelly* genaamd. Vroeger stonden deze onder zoogenaamde *nazirs* of inspecteurs, aan wie zij, minstens éénmaal 's jaars, verantwoording moesten doen. Deze *nazirs*, gewoonlijk de voornaamste ingezetenen van het keizerrijk, handelden doorgaans even willekeurig in het beheer van de inkomsten der moskeeën, als in het verbeurdverklaren van goederen ten voordeele hunner administratie. Tegen beide misbruiken werden door Mahmoud, bij een *hattisheriff* van 30 Junij 1826, afdoende maatregelen genomen. De verbeurdverklaringen werden verboden en de Staat tot *opperste nazir* gemaakt, terwijl overigens voortaan al de bestuurders der kerkelijke eigendommen eerst na een afgelegd examen en alleen door den staat zouden benoemd worden. Deze hervorming biedt een aantal punten van overeenkomst aan met de opheffing van de geestelijke en kerkelijke goederen, zoo als die na de Fransche omwenteling van de vorige eeuw in de meeste staten van Europa heeft plaats gegrepen.

De particuliere eigendommen, die, welke de Mahomedaansche veroveraars verkregen of door de vroegere bezitters werden behouden, werden tiendpligtig gemaakt, en ten voordeele van den staat onderworpen aan eene belasting, welke geheven werd bij wijze of van hoofdgeld, of van grondbelastingen, of van gedeeltelijken afstand van de opbrengst van den grond.

De domeingoederen van den Sultan eindelijk werden van oudsher in verschillende klassen verdeeld, en voor een groot deel in leen of vruchtgebruik afgestaan aan de grootdignitarissen in staat of leger. De Sultan-hervormer Mahmoud bragt ook hierin eene regeling tot stand, samenhangende met de veranderde militaire inrigting, en waardoor de feodaliteit belangrijk werd verminderd.

Wij kunnen hier in geene verdere bijzonderheden treden, maar moeten volstaan met de verzekering dat het beginsel, waarop de eigendom in Turkije berust, en hetwelk geldig is zoowel voor de Muzelmannen als voor de Rajaas, niets anders is dan het algemeen eigendomsregt van den staat. Voor het overige zijn de regten der vruchtgebruikers, van welken landaard deze ook zijn, door de Turksche wetten even vast en veilig gewaarborgd als de persoonlijke veiligheid.

Het Regtswezen in Turkije.

Tot in 1847 bestonden in Turkije alleen zulke geregtshoven, waarin uitsluitend door Muzelmannen en volgens de wetten van den Koran regt werd gesproken. De geheele opheffing daarvan was onmogelijk gemaakt door de bepalingen van het godsdienstig wetboek, zoodat de Sultan zich heeft moeten vergenoegen met de oprigting van regtbanken, die nevens de genoemde staan. Deze nu worden gemengde regtbanken genaamd, en de ondervinding heeft reeds geleerd, dat de onderdanen van de Porte, welk geloof zij ook belijden, meestal hunne belangen bij voorkeur door deze laten beslissen. Zij zijn van tweerlei aard: 1o. gemengde regtbanken van handel, 2o. gemengde correctionele regtbanken. Eerstgenoemde regtbanken zijn zamengesteld vooreerst uit tien van de meest geachte handelaars uit alle natiën, door de verschillende legatien bij onderlinge overeenkomst aan te wijzen, vervolgens uit tien andere regters, onderdanen van de Porte en door de regering te kiezen. Reeds heeft deze instelling goede vruchten afgeworpen, en is zij achtereenvolgens tot stand gekomen te Adrianopel, Salonica, Smijrna, Beijruth, enz., in Maart 1850 werd zij bij een keizerlijken ferman ook tot Egipte uitgestrekt. De gemengde correctionele regtbanken zijn eveneens voor de eene helft uit inboorlingen, voor de andere uit vreemdelingen zamengesteld. De eerste hebben daarin blijvend zitting, de anderen wisselen af naar gelang de beschuldigde tot deze of gene natie behoort; zij worden door bemiddeling der verschillende consulaten uit de voornaamste vreemdelingen gekozen. De verpligtingen en de bevoegdheid dezer regtbanken zijn uitvoerig bij den firman van hunne oprigting omschreven, en er is geen twijfel aan of Turkije zal zich eenmaal in eene goede en geregelde regtspleging mogen verheugen, vooral wanneer allengs het gebruik wordt opgeheven, waarnaar nu nog veelal de aanhangers van verschillende godsdienstige sekten door regters van hunne eigene belijdenis worden geoordeeld.

(Vervolg hierna.)

Gemengde Berigten

Een niet alledaagsch voorval maakte onlangs op de Tuileriën nog al eenigen indruk. Een zeer goed gekleed persoon van 30 tot 40 jaren, met een ordelintje versierd, meldde zich ten 10 ure omtrent bij een der concierges van de Tuileriën aan, en verlangde een der bij den keizer dienstdoende officieren te spreken. Na eenig aarzelen verwittigde men een der ordonnans-officieren van het verlangen des onbekenden. De officier liet den heer voor zich komen om hem te vragen wat hij begeerde. De onbekende liet zich echter daarover volstrekt niet uit maar verzocht zeer dringend den officier, een brief, dien hij hem overgaf, aan den keizer zelven te overhandigen. De ordonnans-officier, getroffen, door den bijna gebiedenden toon des vreemdelings, volvoerde dienst wil. Pas had de keizer den brief gelezen, of hij gaf bevel, den onbekenden persoon tot hem te brengen, en hem met dezen alleen te laten. Het gesprek tusschen den keizer en den onbekende duurde ruim een half uur. Na verloop daarvan verwijderde zich de geheimzinnige man, en tot dus verre is nog niemand te weten gekomen wie hij is. De keizer heeft bevolen dat de man, telkens wanneer hij zich weder mogt vertoonen, onmiddelijk tot hem moet worden toegelaten.

De heer Anatole Demidoff, geattacheerd bij het russische gezantschap te Weenen, heeft aan den groot admiraal grootvorst Konstantijn, een schrijven gezonden, houdende aanbod om al de gekwetste russische zeeofficieren, die buiten het vaderland worden verpleegd, op te nemen, te huisvesten en te verzorgen op zijne bezittingen in Toskane en op het eiland Elba. Dit aanbod is door den czar erkentelijk aangenomen.

Scheepvaart.

Uitgeklaard.

Den 1n. dezer, de Eng. brik *St. Agnes*, kapt. D. Campbell, naar Boston, lading; 129 vaten Melassie 15,436 Gallons, 124 vaten en 40 blomvaten Suiker 197,862 pond, 12 vaten Lemmetjes, en 49 vaten Tamarinde.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhardt — Sluit HEDEN.

Urania, kapt. C. J. Stapert, adres bij Gebrs. Samson. — Vertrekt 30 dezer.

Texel, kapt. H. J. Hubert, adres bij Gigius en Co.

Jan Visser, kapt. Driest, adres bij M. M. Curiel.

Anna, kapt. Hilbrands, adres bij M. D. Huidekoper.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Anna Elisabeth, kapt. Teensma, adres bij J. G. Fonseca Fz.

Plata, kapt. J. H. Henning, adres bij F. P. Bouguenon.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**